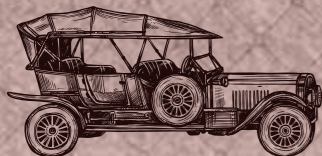

Letnik MMXXI
Št. 8
December 2021
Bilten

Viharnikove niti časa

Rdeča nit

1. POPOTNICE VIHARNIKU
 - Uvodnik
 - Vaški klepetulji pesnita
2. IZ ZANKE V ZANKO SKOZI ČAS
 - Viharniške milje
 - Pred davnimi časi
 - Sladke skrivnosti
 - Dišalo je po zmagi
3. Z ROKO V ROKI
 - Prehojena pot
 - Kulturno obarvano leto
 - Slovenski teden
 - Ministrstvo za pravosodje
 - Obisk državnega sekretarja Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti
4. PODOBE VIHARNIKA
 - Sprehod po spomilih
 - Domski obrazi
 - Objektna higiena se predstavi
5. ZA TELO IN DUŠO
 - Koronavirus in cepljenje proti covidu-19
 - Telovadba na prostem
 - Viharniške športne igre
6. PISMA STANOVALCEV
 - Ker si moja mama
 - Po poti srca
7. ZLATE ROKE IN USTVARJALNI DUH
 - Viharniška košara
 - Sledi dotika
 - Cvetna nedelja
 - S Kekcem lahkih nog naokrog
 - Viharniški grdi raček se je prelevil v laboda
8. STKANE NITI
 - Novoletna zabava s stanovalci
 - Izlet v pustolovski park GEOSS

Izdal: Dom Viharnik
 Uredniški odbor: Karmen Romih
 Elvira Čatak
 Sonja Hüll
 Mateja Kogovšek
 Simona Jeglič
 Vaški klepetulji: Mira Smolej
 Darinka Tarman
 Lektoriranje: Karmen Sluga
 Oblikovanje: Rosje
 Tisk: Medium
 Naklada: 250 izvodov
 December 2021
 Fotografija na naslovnici: Gospa Barbka Stupica
 in gospa Anica Urbanc
 Fotografija na zadnji strani: Gospod Rudolf Starič

Za morebitne napake se opravičujemo.

Popotnice Viharniku

Dragi bralci,

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

Barbka in Anica, na naslovnici letošnjega biltena, v mavričnem avtu uživata po prepotovanih miljah - viharniških miljah. Viharniška milja je merska enota za našo pot, Viharniško pot.

Viharniška pot je dolga, vijugasta, vsestransko razgibana in barvita. Je daljša od kilometra, zato je milja in je samo naša. Vodila nas je od ljudskih običajev, kulturnih dogodkov, praznovanj, obiskov jezera Jasna pa vse do spoznavanja prelepe Slovenije.

Potovali smo na različne načine, ob spremljajoči glasbi smo spoznali kulinarčne dobrote slovenskih pokrajin. Deležni smo bili oglada premiere odrske igre, ki jo je napisal stanovalec doma Viharnik in so v njej nastopali zaposleni doma. Že za prvim ostrim ovinkom smo sledili smerokazu in z otroško radovednostjo obiskali smrkce. Upoštevali smo vse prometne znake in omejitve ministrstev, ki so nam ob postanku zaželeli srečno in varno pot. Za vse je bilo poskrbljeno na viharniški milji, tudi za ekološko ozaveščenost in odpadke. In kot se pred vsakim potovanjem spodobi, smo poskrbeli tudi za cepljenje.

Pravimo, da je čas zlato, Viharniška milja pa je kot voda v vseh agregatnih stanjih. Prične se s

prvo snežinko, nudi lepote rek, slapov in gorskih jezer ter neskončnost morja, prilagoditev plimi in oseki. Je kot tolmun, v katerem se zrcali lepota starosti.

Viharniška milja naj bo v letu 2022 barvita in varna, spremlja naj jo smeh in prijateljstvo ter zavedanje lepot vseh življenjskih obdobij.

Uaški klepetulji pesnita

Pripravili: Darinka Tarman in Mira Smolej, prostovoljki

Vir: osebni arhiv.

Sedem resnic

- BODI ČLOVEK** – ki ljubi resnico.
In se bori za pravico.
- BODI ISKREN** – reči moraš – to sem jaz.
To je moj pravi obraz.
- BODI MOČAN** – biti moraš zbran,
da prideš v pravi pristan.
- BODI POGUMEN** – naj te ne bo strah.
Odločilen korak naredi na mah.
- BODI PRIJATELJ** – naj bo svetloba v tvojih očeh.
In cvetje v tvojih dlaneh.
- BODI POŠTEN** – sam se odloči, kako boš živel.
Zadoščenje boš vedno imel.
- BODI SPOŠTLJIV** – živi preprosto in zdravo.
Poskrbi pa tudi za zabavo.
- EPILOG** Življenje v krogu se vrti,
veselje, žalost in skrbi.
Na koncu taka je povest.
Sam sebi bodi vedno zvest.

Darinka Tarman

DOPUST na Dolenjskem

Ob termalnih vrelcih
Preživljamo,
Ude pregibavamo,
Se masažam predajamo.
Tako virus uspešno preganjamo.

Mira Smolej

Viharniške milje

Pripravil: Benjamin Bešič, delovni terapevt

V letošnjem letu smo zaposleni in stanovalci skupaj opravili kar lepo število kilometrov v naravi.

Pri naših sprehodih ne štejejo kilometri, dalo pa bi se prešteti število nasmejanih obrazov, ki jih pričara kratek sprehod v okolici Viharnika. Zadovoljstvo in energija, ki ju pridobimo pri gibanju v naravi, zlahka odpravita utrujenost. Da nam energije za povratek do doma ne zmanjka,

si med postankom običajno privoščimo kavico, sladoled ali manjši prigrizek, ki nam ga pripravijo v naši kuhinji.

Za naše stanovalce je vedno priljubljena izletna točka jezero Jasna. Vsako leto se sprehodimo tudi do središča Kranjske Gore in s tem obeležimo svetovni dan Alzheimerjeve bolezni in nekdanji praznik, dan mladosti. Že tradicionalen pa je postal vsakoletni sprehod do slaščičarne.

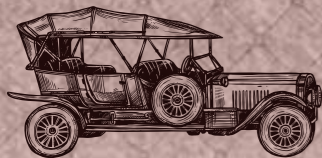
Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Pred dawnimi časi

Pripravila: Mateja Kogovšek, računovodkinja

»... je bila globoko v gozdu skrita vas, kjer so živela majcena bitja. Imenovala so se Smrkci. Bila so dobra bitja. In potem je bil Gargamel, zlobni čarovnik. Bil je hudoben. Tisti gozd stoji še dandanes, in če prisluhnete, slišite Gargamelov bes. Če boste pridni, boste morda ugledali Smrkce.« Le kdo ne pozna malih modrih bitij, ki so nas dolga leta kratkočasila in so se nam zasedrila globoko v srce?! Pridni in simpatici Smrkci, ki jim vsakdanjo rutino kvari zlobni čarovnik Gargamel, ki se na vse pretege trudi, da bi jih ujel. Želeli smo se podati v našo mladost in se poistoveti z malimi brezskrbnimi modrimi bitji ter našim stanovalcem pričarati nepozabni pust z malo žlico nagajivosti. Viharnik smo preoblekli v pravo Smrčjo vas. Našo modro družino je predstavljalo dvanajst članov. Grebač je potiskal pred sabo vozek, obložen s smrkastično sladico, Puhlica je bil zaljubljen sam vase in se je šopiril s svojo lepoto, Zviti je pomeril vse kote v hiši, Kmetič je preoral vso zemljo, Glavca je venomer pametoval s knjigami v roki, Vicko je drugim rad podstavljal eksplozivna darila in je s svojim paketom tekal naokrog, Zmrda se je zmrdoval nad pustom, Lenko je s svojo blazino iskal koticke za spanje in vsako ugodno površino izkoristil za dremež, Princ se je

Vir: arhiv doma.

trudil pritegniti Smrketino pozornost, a kaj ko sta se pred njim pojavili kar dve. Ne smemo pozabiti na 542 let starega Ata Smrka, ki nas je vodil po Smrčji vasi z zemljevidom v roki, saj je v vasi ogromno soban in obstajala je možnost, da bi se brez njega izgubili. Dogodivščine ne bi bilo brez Gargamela in njegovega mačjega pajdaša Azraela, ki sta nam bila vedno za petami, saj najboljša po njunem mnenju je prav smrčja juha.

Prav vsi v viharniški Smrčji vasi so bili deležni naklonjenosti, saj smo potrkali prav na vse duri in prav vsakemu ponudili smrkastično sladico ter jim privabili nasmeh in zadovoljstvo na obraz. Lepo je bilo.

Naša stanovalka Štefka je deležna zahvale, saj je poskrbela, da so naše glave nosile krasne bele kape. Da smo veselo migali in poplesavali z repki, pa so poskrbele pridne delovne roke naših stanovalcev z demence.

Vir: arhiv doma.

Sladke skrivnosti

Pripravila: Melisa Huseinbašić, srednja medicinska sestra

Vsi vemo, da brez sladkih dobrot ne gre. Zato pri nas, v Viharniku, pečemo in pečemo - pojemo pa vse do zadnje drobtinice.

Ker naši stanovalci zelo radi telovadijo v parku doma, si zaslužijo tudi nadomestek za porabljeno energijo. Tako po telovadbi kar zunaj, v parku, postavimo mizo, kuhalni plošči in ponvici. Ekipa kuhinje nam pripravi zmes za palačinke, za peko palačink pa se ponujajo zaposleni kar sami. Tako je nastala palačinkijada! Kupe palačink vedno namažemo z marmelado. Ob pogledu na palačinke vedno opazimo nasmeh do ušes in popolno tišino.

S stanovalci velikokrat pečemo tudi na skupinah. Pečemo piškote, potice, kremna peciva, pa tudi kruh, jabolčne pite in rolade z različnimi nadevi. Vsak stanovalec ima svojo moč. Delo si pridno porazdelimo - nekdo pripravi jajca, jih razbije v posodo, spet drugi nasuje moko in ostale suhe sestavine, tretji meša z mešalnikom in tako naprej. Ne glede na to, kakšno pecivo oziroma

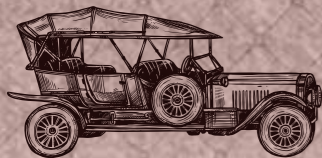
dobrota na koncu pride iz peči, je čutiti, da je polna ljubezni. Ko ni časa za peciva, zelo radi pripravimo kompot. Takrat jesenske vonjave vijugajo vse do sosednjih blokov.

Sem zelo velika ljubiteljica peke tort in drobnega peciva, kot so mini tortice in čokoladne biskvitne lučke. Z veseljem nekomu polepšam rojstni dan ali kakšen drug pomemben dogodek s torto. V Viharniku najraje pečem na skupini stanovalcev z demenco. Takrat grem nazaj v čas, ko mene še ni bilo. Tako pridnih lupilcev jabolk še nisem videla! Pridem na skupino in rečem: »Danes bomo pekli jabolčno pito!« Preden zaključim s stavkom, je večina stanovalcev že pri pultu. Vsi lupijo jabolka, stanovalki Barbka in Sonja ponavadi pripravita testo. Med vsem tem dogajanjem se prepletajo zgodbe iz otroštva, zgodbe, ki so jih pisali, ko so bili še doma, z družino. Med peko se veliko smejimo in tudi kakšno zapojemo. Želim si, da peka s stanovalci ostane tako priljubljena aktivnost.

Vir: arhiv doma.

Dišalo je po zmagi

Pripravila: Mateja Kogovšek, računovodkinja

Viharniki smo zvesto spremljali olimpijske igre v Tokiu in se skupaj veselili nove zlate medalje, tokrat v režiji kolesarja Primoža Rogliča. Avlo doma smo opremili s projektorjem, platnom in zvočniki ter spremljali vožnjo, glasno navijali in stiskali pesti. Primož Roglič je s sanjsko vožnjo osvojil zlato kolajno na kronometru v Tokiu. Progo, dolgo 44 km, je prekolesaril v 55'04"19, pri čemer je bil stalno v vodstvu, ki se je veseskozi stopnjevalo. Vse tekmece je ugnal za več kot minuto.

Prav tako smo na dan tekme naših košarkarjev za polfinale avlo spremenili v navijaško prizorišče. Mize so krasile slovenske zastave, ki so jih izdelali

naši stanovalci. Prav tako smo si na maske nadeli »slovenski tatu«. Srce nam je med tekmo bilo močnejše in močnejše. Uf, kako je bilo napeto! Vse oči so bile nepremično uprte v platno. Slišalo se je ploskanje, vriskanje ter komentarji, takšni in drugačni. Vedeli smo, da bo zahteven boj, saj sta bili obe ekipi do polfinala neporaženi. Po tihem smo vendarle pričakovali zmago, vendar smo žal izgubili z 89:90. Lahko rečemo, da nas je do zmage ločila »zakleta točka«. Če bi ostalo par sekund več ... Če bi ... Kakor koli, v naših srcih so zapisani kot zmagovalci.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Prehojena pot

Pripravila: Vida Marolt Parabucki, prostovoljka

Zadnje leto in pol je spremenilo veliko mojih načrtov, predvsem potovanj v tujino, ki sem jih morala odpovedati. Omejitve gibanja po Sloveniji so vplivale tudi na potovanja po Sloveniji. Ker ne morem samo sedeti in se smiliti sama sebi, sem v lanskem letu precej hodila po okolici Ljubljane in znova spoznavala koticke, ki sem jih poznala kot otrok, ko so naju s sestro starši vodili na sprehode v časih, ko avtomobili niso bili nekaj samoumevnega. Takoj ko je bilo možno oditi iz Ljubljane, sem se podala na raziskovanja po Sloveniji. Na nekatera potepanja sem peljala teto, predvsem v kraje iz njene mladosti in kraje, kamor so zahajali skupaj z mojimi starši.

Prekinili so se tudi moji obiski v domu Viharnik in potopisna predavanja. Na svojih potepanjih sem veliko fotografirala, v zadnjih letih vedno z mislijo, ali bo to, kar si ogledujem, zanimivo za moje poslušalce. V glavi sem sestavljala potopisna predavanja, razmišljala, kaj lahko še pripravim, kaj lahko še povem in vključim v predavanja. Odkar sem v pokoju, je raziskovanje, branje o krajih, ki sem jih že obiskala in jih še bom, postalo del vsakdana. Obiski Kranjske Gore so povezani tudi z obiski prijateljice Sonje, s katero sva se skoraj leto dni slišali le po telefonu. Ko se mi je v času zaprtja, januarja, pokazala možnost, da se z dovoljenjem peljem do Jesenic, se mi je zdelo, da je ves svet spet moj. Izlet na Jesenice, sprehod po Hrušici s Sonjo, še malo, pa bom spet v Kranjski Gori.

Po enem letu sem bila kot članica komisije povabljen, da se udeležim dogodka Velikonočna košara 2021. To me je neskončno razveselilo.

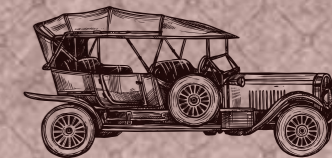

Vir: osebni arhiv.

Kakšen lep dan, kakšne dobrote izpod rok stanovalcev in gospodinj, koliko pozitivne energije! Ta dan mi je pomenil zelo veliko, upanje, da se bodo stvari počasi uredile, da bodo naša družjenja znova postala stalnica.

Končno sta prišli na vrsto moji predavanja o Gambiji, kjer sem bila kot prostovoljka v marcu 2020. V domu me je pričakala polna avla poslušalcev. Opazila sem, da po obdobju, ko je bil dom zaprt za prostovoljce in obiski omejeni, na moja predavanja prihaja veliko več stanovalcev. Vidi se, da je epidemija globoko zarezala v naša življenja in vsi čutimo potrebo po druženju. Pri vsakem obisku dobim tako veliko energije od svojih poslušalcev, da z velikim veseljem pripravljam nova predavanja, znova obiskujem že poznane in nove kraje. Najlepši trenutek pri zadnjih predavanjih je bil, ko se mi je gospod, ki je delal pri vzdrževanju električnih napeljav v Posavju, posebej zahvalil, ker sem mu omogočila podoživeti lepe trenutke iz preteklega časa in znova videti kraje, v katerih je služboval. Želim si, da bi druženje s stanovalci trajalo še dolga leta. Imam še veliko načrtov in zgodb, ki jih želim v prihodnosti deliti s stanovalci.

Kulturno obarvano leto

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

Po dolgem in turbulentnem času smo v domu Viharnik znova odprli vrata glasbi, plesu in recitalu. Kulturni delavci, pevci, plesalci, mladi virtuozji, skratka umetniki, so v dom prinesli veselje, smeh, dušni mir in pozitivno energijo. Ob zvokih harmonike, petju in humorju gospoda Marsela Gomboca smo skupaj praznovali 8. in 10. marec. Prvi praznik je posvečen ženam, ki praznujejo ekonomsko, politično in socialno enakopravnost žensk. Kot alternativo dnevu žena pa praznujejo moški dva dni kasneje godovni dan 40 mučenikov iz Sebastije v Armeniji, ki se niso

Vir: arhiv doma.

hoteli odreči krščanski veri in so umrli mučeniške smrti. Stanovalke in stanovalce doma smo obdarili z majhno pozornostjo, kot se za ta dva praznika spodobi.

Mama je topel objem, iskrice v očeh, nežne roke in topel pogled. Oseba, ki nam je dala življenje in oseba, za katero so njeni otroci ves svet. Včasih se nam zdi, da ne najdemo pravih besed, s katerimi bi naši mami povedali, koliko nam pomeni. A vsaki mami zadostuje le objem. V našem parku se je na praznik, namenjen mamam, na ta poseben dan odvijala zelo čutna zgodba. Tanja je doživeto recitirala pesmi o mami, glasbenik Anže pa nas je nagradil s svojim lepim glasom. Pika na i je bil občutek toplih sončnih žarkov na naših obrazih.

Vir: arhiv doma.

Kdo ne pozna citer? Citre so ljudsko strunsko glasbilo iz družine brenkal, razširjeno predvsem v alpskih deželah. Izvor ni jasen, dokazano pa je, da so že antična ljudstva igrala na podobne instrumente. Uporabljene so bile tudi v filmski glasbi za slovenski film, ki ga vsi dobro poznamo, Cvetje v jeseni.

Gospa Danica Butinar je svoje prve citre dobila že pri petih letih, igranja nanje pa se je začela učiti šest let kasneje. Velikokrat nastopa na raznih kulturnih prireditvah po Zgornjesavski dolini, predvsem pa se rada vrača v objem doma Viharnik in njegovih stanovalcev.

Vir: arhiv doma.

Dom Viharnik odlično sodeluje z Razvojno agencijo Zgornje Gorenjske (RAGOR) v sklopu projekta Mladi razveseljujemo starejše, ki ga izvaja ob financiranju Občine Kranjska Gora. Od našega zadnjega srečanja je minilo že kar nekaj časa, zato smo bili ponovnega srečanja toliko bolj veseli. V čudovitem parku doma so se stanovalcem tokrat pridružili mladi glasbeniki, ki delujejo pod mentorstvom gospoda Jake Kerna. Za nekatere izmed njih je bil to prvi nastop, zato vse pohvale za pogum. Zaigrali so same poznane melodije, ob katerih smo tudi zapeli in s ploskanjem sledili ritmu, ter nam tako pričarali prelep dan, prinesli melodijo v park doma in srca stanovalcev.

Vir: arhiv doma.

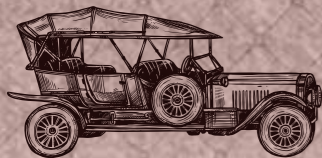
Vir: arhiv doma.

Z veseljem smo na sončni petek v našo družbo sprejeli plesalke in plesalce ter harmonikarja Kulturnega prosvetnega društva Lesce, ki so nas že pretekla leta razveseljevali s svojim plesom in pozitivno energijo. Svoj program so prikazali v plesu in besedi. Ob veselih melodijah so izvedli tudi plesne igre. Le komu ni poznan ples z metlo. Ob udaru metle ob tla se plesalke in plesalci zamenjajo, a vedno ostane en plesalec brez svoje plesalke, zato mu častno pripada ples z metlo. Prikazali so še poznano igro s klobuki, pri kateri plesalci, sklenjeni v krog, drug drugemu jemljejo klobuk in ga dajejo na svojo glavo. Iz igre izpade tisti, ki se zmoti.

Pevski zbor Večerna zarja je pred občinstvom stanovalcev, ob spremni besedi, izvedel speven repertoar slovenskih ljudskih in narodnih pesmi.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Našemu povabilu se je odzvala tudi vedno bolj uveljavljena skupina mladih Gorenjcev, ki so tudi med nami že zelo dobro poznani. Imenujejo se Gajst'n Band. Tokratno veselo dogajanje se je odvijalo pred vhodom doma, saj smo iskali malo sence pred žgočim soncem in hkrati zavetrje pred vetričem. S svojo energijo in naborom poskočnih melodij se je prostor spremenil v pravo plesišče.

»Slovenija, naj tebi pesem poje.
Ne išči sreče drugod kot le doma.«

Štajersko je na najlepši možni način predstavila skupina Fantje z vasi, ki so k nam prišli iz Rogaške Slatine. Predstavili so nam svoj kraj, svoje običaje in svojo življenjsko zgodbo. Marsikaterega stanovalca se je nastop zelo dotaknil, saj je bil zelo čuteč. Skupaj smo se med petjem spominjali mladosti.

»Slovenija, od kod lepote tvoje?
Pozdravljamo te iz srca in srečni tu smo doma.
Slovenija, naj tebi pesem poje.
Ne išči sreče drugod kot le doma.«

Posavska regija je tista, ki v sebi skriva veliko skrivnosti. Gospa Vida Marolt Parabucki nam je na svoj unikaten način približala te kraje. Najlepše je pa bilo, ker je bil opisan kraj, od koder je doma naša stanovalka Cvetka.

In nenazadnje, a ne zadnjič. Živahnost, pisanost, nagajivost, veselje, dobra volja. Vse to je med stanovalce doma Viharnik prineslo in pripeljalo šest razigranih klovnov z rdečimi noski. Turobne barve parka, kupi snega so izzveneli za mavričnimi barvami dežnikov in pisanih trakov.

Vir: arhiv doma.

»Povej še oblaček ti bel,
obhodil že ves si svet.
Je lepša dežela še kje?
Kot naša kjer sem doma.
Je vetrič veselo zavel,
preletel je prek sveta.
In takih lepot ni našel nikjer,
kot tule, kjer sem doma.«

»Slovenija, naj tebi pesem poje.
Ne išči sreče drugod kot le doma.«

Naš slovenski teden smo zaključili s Primorsko. S severa Primorske so prišli člani Kulturnega prosvetnega društva Planika Vojsko. Skozi dialekt, pesem, humor, predstavitev in ročne spretnosti so nas odpeljali v najvišje ležečo primorsko vas. Pokazali so nam tudi, zakaj idrijska čipka slovi po vsem svetu. Steno Viharnika bo v bodoče krasila omenjena čipka. Teden je bil zelo naporen, pa vendar del neprecenljive zgodbe, ki je zapisana z velikimi črkami v različnih narečjih, z različnimi barvami in okusi, s pridihom hudomušnosti in igrivosti ter s poučnim zaključkom.

Prekmurje je pokrajina, ki nas vedno znova očara z lepoto in svojimi znamenitostmi. Kaj vse lahko v Prekmurju doživimo, nam je skozi sliko in besedo pokazala gospa Alenka Mirtič Dolenc. Popoldne smo ustvarjali. Z nami sta bila gospa Darinka Tarman in gospod Jaka, ki je pravi poznavalec prekmurskih jedi.

Slovenski teden

Pripravila: Elviza Čatak, delovna terapevtka

»Povsod, kjer mi seže pogled.
Lepota zasanjana.
Kje najti še lepši je svet?
Kje lepše je kot doma?
Se s hribov v daljave zazrem,
prek gričev, dolin, gora.
V daljavi še modro morje uzrem.
Kje lepše je kot doma?«

domače jedi so imeli možnost spoznati sleherni kotic naše dežele. Naša kuharska ekipa je poskrbela, da smo jedli avtohtono hrano določene pokrajine.

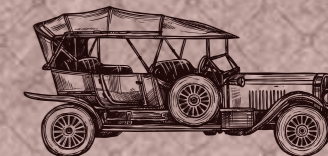
»Slovenija, od kod lepote tvoje?
Pozdravljamo te iz srca in srečni tu smo doma.
Slovenija, naj tebi pesem poje.
Ne išči sreče drugod kot le doma!«

To je začetek pesmi, ki vsakodnevno odmeva v našem domu. Naši stanovalci prihajajo iz vse Slovenije. Prav vsi se strinjamo, da je vsepovsod lepo, a doma je najlepše. Slovenija je ena tistih dežel, ki premorejo lepoto gora, morja, nižin, dobre hrane, predvsem pa je to dežela srčnih ljudi. Ker smo želeli našim stanovalcem predstaviti vse te lepote, smo organizirali slovenski teden. Skozi potopisna predavanja, folkloro, pesem, običaje in

Začeli smo z Gorenjsko. Gospa Metka Kern nam je skozi sliko in besedo predstavila naše visokogorske bisere. Med stanovalci je bilo zelo čustveno, saj so jih slike vrnilo v preteklost in obudile tiste lepe občutke, ki so povezani z našimi hribi. Pravo gorenjsko vzdušje je pričaral harmonikar Tone, ki je pošteno razvlekel svoj meh. Prava paša za oči pa sta bila dva plesna para v gorenjski narodni noši.

Vir: arhiv doma.

Ministrstvo za pravosodje

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

V maju 2021 nas je obiskala ministrica za pravosodje, mag. Lilijana Kozlovič, s sodelavci Uprave za probacijo ter ostalimi člani kabineta. Poslanstvo Uprave za probacijo je osebam v okviru izvrševanja kazenske sankcije nuditi pomoč, varstvo in nadzor z namenom, da oseba opusti kazniva dejanja in se uspešno integrira v skupnost, hkrati pa se zasleduje tudi cilj zagotavljanja večje varnosti družbe. Bistveno je, da oseba ostane v okolju, kjer živi in deluje, ter da zaradi kaznovanosti ni iztrgana iz socialnega okolja in socialnih odnosov.

Dom Viharnik je edina institucija v občini Kranjska Gora, ki omogoča tovrstno opravljanje

dela v splošno korist. Od leta 2012 je v domu Viharnik 16 občanov Kranjske Gore opravilo 1860 ur dela v splošno korist. Z Upravo za probacijo pa vodstvo doma konstruktivno sodeluje vse od njene ustanovitve, torej od leta 2018. Za dosedanje sodelovanje nam je bila izrečena pohvala, pogovorili pa smo se tudi o priložnostih za izboljšave pri izvajanju skupnostnih sankcij. Izvajanje opravljanja dela v splošno korist je za dom Viharnik dodana vrednost, ki temelji na pozitivnih izkušnjah.

Vir: arhiv doma.

Obisk državnega sekretarja Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti

Pripravila: Karmen Romih, direktorica

Državni sekretar Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, gospod Cveto Uršič, je v nedeljo, dne 17. 1. 2021, obiskal dom Viharnik in se seznanil z razmerami v domu.

Direktorica doma je predstavila potek okužb s SARS-CoV-2, s katerimi se je dom prvič srečal konec oktobra, vrhunec je bil dosežen sredi novembra, od sredine decembra dalje pa praktično ni bilo več okuženih stanovalcev. Poudarila je, da pri zajezitvi okužb ne bi bili tako uspešni brez prizadevanj vseh sodelavcev ter podpore lastnika doma in pristojnih ministrstev, ki so pomagala z namestitvijo prvih stanovalcev z okužbo v bolnišnici Topolšica. V sodelovanju s koordinatorji sta bili v domu uspešno vzpostavljeni rdeča in siva cona, za zaposlene pa so bila izvedena izobraževanja o ukrepih za preprečevanje prenosa okužbe, o pravilni uporabi osebne varovalne opreme ter razkuževanju.

Prizadevanja vodstva so bila usmerjena v takojšnje cepljenje stanovalcev in zaposlenih ter vzpostavitev optimalne normalizacije življenja v domu. Čim prej so bili omogočeni obiski stanovalcev, z upoštevanjem vseh ukrepov za preprečevanje širjenja okužbe.

Državni sekretar Cveto Uršič je potrdil, da se dom Viharnik uspešno spopada z okužbami. »Dom je novejši, ima nekaj manj kot 140 stanovalcev in praktično vsi stanovalci, ki niso preboleli covid-19, so se cepili.« Stanovalcem se je zahvalil, ker so se odločili za cepljenje in s tem zaščitili sebe in druge.

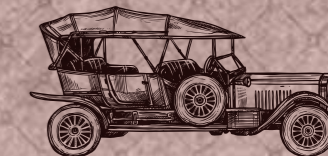
Zaključek obiska je strnil z besedami: »Iskrena zahvala gre tudi direktorici in zaposlenim. Skoraj šest desetih vseh zaposlenih je že cepljenih ali pa so bolezen preboleli. Imate dobre prostore, mlad, strokovno usposobljen kader, mogoče se zato nekoliko lažje spoprijemate z okužbami, vendar

bi bilo lahko brez prizadevanj vodstva, brez dobre organizacije dela, število okužb večje. Hvala, da že spodbujate nove vselitve, kajti potrebe po nastanitvah v domovih so velike.«

Obiska z obeh ministrstev sta nas pobožala s pohvalo in potrdila našo pravo smer. V bodoče si želimo še več takih obiskov, ki nam dajo občutek priznanja, spoštovanja ter pomembnosti za našo družbo.

Vir: Maruška Pleničar.

Sprehod po spominih

Pripravila: Elvira Mustafi, pisarniška referentka

Spretnost, moč, zdravje v zadnji tretjini življenja gotovo pešajo. Prvemu ostaja več zdravja, drugemu manj. Eden ga je vse življenje bolj krepil in varoval, drugi manj. Eden ima v genih bolj trdne noge, drugi pljuča. Vsem pa je zagotovo skupna ena stvar - spomini.

V starosti je nasprotno kakor v mladosti: pred človekom je le še malo časa, malo uresničljivih načrtov in sanj. Čedalje več pa je spominov. Spomini so dragocenost, ki jo nosimo vedno s seboj. Tudi ponoči, če človek ne more spati, mu lepi spomini svetijo ob ugasnjeni luči.

V življenju so dogodki, stvari in osebe, na katere se vedno znova radi spomnimo, ko po radiu zaigra naša priljubljena pesem iz mladosti, ko v ozadju slišimo znani glas in se nam dozdeva, da ga poznamo že od nekdaj, ko med sprehodom slišimo glasen smeh otrok na igrišču in se potopimo v spomine. Stopimo iz sedanjosti v preteklost.

Lahko bi rekli, da so spomini ogledalo našega življenja.

A kljub temu, da trenutki minejo, se čas ne ustavi. V domu Viharnik se zavedamo, da spomini, ujeti v fotografski objektiv, ostanejo za vedno.

Fotografije naših stanovalcev niso le obrazi, ki so na njih. So veliko več. Vsaka gubica na obrazu in iskrica v očeh nosi svoje sporočilo.

Vsak predmet ali žival, s katero so pozirali, je v njih najbrž zbudila spomine, povezane z otroštvom, mladostjo ... In ni ga lepšega od iskrenega nasmeha, polnega sreče, veselja in zadovoljstva.

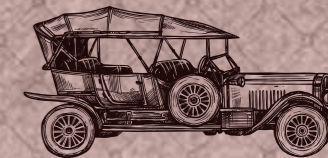
Njihova sproščenost in uživanje ob fotografiranju, njihova kreativnost in razigranost, so najbolj pomembni elementi, ki so pripomogli pri ustvarjanju nepozabnih fotografij, ki bodo krasile stene našega doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Domski obrazi

Kristina Volontar, srednja medicinska sestra - ambulantna sestra

Prihajam iz vasi z največ olimpijci v Sloveniji, pa tudi iz športne družine, zato je razumljivo, da imam tudi sama rada aktivnosti v naravi, razen nabiranja ribeza - tega res ne maram. Med vikendi me boste najbrž našli na katerem izmed okoliških vrhov ali pa na kakšni tekaški tekmi, po vsej verjetnosti daljši od 30 km, saj se z dolžino proge podaljšuje tudi moj občutek svobode. Za navdušenje nad gorskim tekom so v veliki meri krive spodbude, ki so prišle z vrha Viharnika, zasluge pa gredo tudi bratu, ki je aktiven alpinist. Poleg športnih uspehov so mi v ponos še vloga vodje članic pri Gasilski zvezi Kranjska Gora, in da sem članica gasilka pri PGD Rateče - Planica ter dejstvo, da sem že od samega začetka del »prvotne zasedbe« vihariškega osebja. Tako kot teče deseto vihariško leto, teče

tudi moje deseto leto dela v Viharniku. Z veseljem lahko rečem, da je Viharnik v vseh pogledih tudi moj drugi dom.

Vir: osebni arhiv.

Karin Kopavnik, bolničarka negovalka

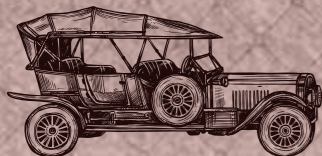
Sem Karin Kopavnik, stara sem 33 let in prihajam iz Podkorena. Srednjo šolo sem končala v Murski Soboti/Rakičanu. V domu Viharnik sem zaposlena že osem let, tu pa opravljam delo bolničarke negovalke. Največ delam na negovalni skupini, ki se imenuje Severni sij. Za svoj poklic sem se odločila, ker rada delam z ljudmi. Rada priskočim na pomoč, ko vidim, da jo nekdo potrebuje, ter se posvetim ljudem, ki sami zase ne morejo več skrbeti. Delo mi prinaša osebno zadovoljstvo, saj me razveseli, ko vidim, da sem nekemu polepšala dan, izpolnila kakšno željo ali mu popestrila vsakodnevno monotonost. Poleg vsakodnevnih opravil ter osnovnega dela, ki vključuje nego, hranjenje in podobno, si rada popestrim čas, ki ga preživim v službi, z okraševanjem skupine, peko peciva in pripravo presenečenj ob praznovanju rojstnih dni naših stanovalcev. V to se trudim

vključiti čim več stanovalcev na skupini in jim tako polepšati dni.

V prostem času sem najraje s svojo družino. Imam dve hčerki in sinčka. Kadar mi čas dopušča, pa se zelo rada sama ali v družbi odpravim tudi v hribe.

Vir: arhiv doma.

Objektna higiena se predstavi

Elizabeta Legat, vodja pralnice in objektne higiene

Pozdravljen.

Enkrat sm se u cajtngu Viharnik že opisava, dons se vam bom brez števil. To pomen, da ne boste zvedl, kdaj sm se rodiva, kolk mam otrok in mož, kolk žvali mamu u hlev itd. Bom pa pisava po domač. Bi vam rada povedova, da se u dom Viharnik dobr počutm in tud zvo rada devam tukej. Včash me vidte po skupinah kot čistilko, včash kot vodjo čistilk. Takrt k sm u pralnc, me sicer ne vidte, tud takrt mov devam. Kot vodja pralnice in čistilk mov devam u pisarn pr Damjan. Tm mam računalnik in ostalo pisarijo. Mam zvo dobro pomoč, to so moje punce Nataša, Merima, Mateja, Mojca, Maja in Brankica. Vse skupej se trudmo, da je našm stanovalcm u dom Viharnik lepo. Tko, napisava nism velik, da bo ostav še kej placa za druge. Izkoristmo vsk dan, k nm je dan.

Beti

Vir: arhiv doma.

Nataša Smolej Mlinarič, strežnica - čistilka

Sem Nataša, prihajam iz Kranjske Gore. V domu Viharnik sem devet let. Delam na objektni higieni. Delo me veseli, prav tako stiki s stanovalci, s katerimi si izmenjamo kakšno lepo besedo. Doma pa imam enajstletno hčer Tinkaro in sedemletno psičko Elso, ki mi zapolnjujeta moj prosti čas. Rada tudi kolesarim, plavam in osvojim kakšen hrib. Vsem nam pa želim, da bi se dobro počutili v domu Viharnik in tako vas pozdravljam do naslednjega snidenja.

Nataša

Mojca Guzelj, strežnica - čistilka

Sem Mojca in živim na Dovjem, od koder sega prelep pogled na Julijske Alpe. Rada sem v naravi, rada hodim in občudujem gorsko kraljestvo. Z veseljem se odpravim tudi na morje, kjer mi je lepo in uživam v vodi, saj rada plavam.

Maja Umjenović, strežnica - čistilka

Sem Maja Umjenović, stara sem 35 let in prihajam z Jesenic. Zaposlena sem na delovnem mestu strežnice. Sem odprte narave in rada priskočim na pomoč. V prostem času se s svojo družino največkrat podam v naravo. Delo v domu starejših Viharnik je »fletno«, sodelavci pa tudi.

Brankica Obradović, strežnica - čistilka

Ko mi nekdo reče, naj sebe opišem bolj na hudomušen način, je to zame najtežja naloga, ker nimam nobenega smisla za humor. Obožujem morje, reke in topel veter. Lahko bi se ves dan sprehajala ob vodi. Čeprav nimam smisla za humor, pa vseeno rada gledam komedije. Humoristično nanizanko Friends sem verjetno pogledala prav vsako ponovitev.

Če pa vprašate mojega sina, kakšna je njegova mami, bo enostavno rekel: »Moja mami je dobra in dobro skuha kosilo.«

Matejka Soklič, šivilja

Sem Matejka Soklič, stara 49 let, v Viharniku zaposlena tri leta. Delam v pralnici kot šivilja in perica, delo je razgibano in zanimivo. V kolektivu se počutim dobro in želim, da ostane tako tudi naprej.

Merima Zečirević, strežnica - čistilka

Naj se predstavim čisto na kratko. Sem Merima, mlada mamica, ljubiteljica živali in živim na Jesenicah. V prostem času pomagam možu pri

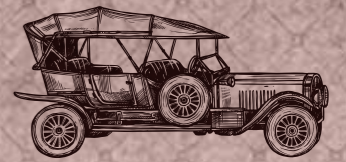
delu v avtomehanični delavnici. Moje poti večkrat vodijo v tuje deleže, saj obožujem potovanja in odkrivanje sveta. V veselje mi je pomagati starejšim ljudem, z njimi rada tudi poklepetam.

Nevenka Malenšek, vzdrževalka perila

Sem Nevenka Malenšek in sem v domu zaposlena že od vsega začetka oz. še malo prej, ko je bilo treba dom pripraviti na prve stanovalce. Nekaj let sem delala na skupini za nego, kasneje pa sem zaradi zdravstvenih težav delo nadaljevala v pralnici. Rada imam delo s stanovalci in druženje z njimi.

Vir: arhiv doma.

Koronavirus in cepljenje proti covidu-19

Pripravila: Maja Pozvek, medicinska sestra, vodja tima

Konec leta 2019 smo v novicah lahko zasledili, da na Kitajskem opažajo pojav neobičajnih pljučnic. Govorilo se je o težkih potekih bolezni, o zaposlenih v posebni zaščitni opremi in o gradnji novih bolnišnic. Ker se je vse to dogajalo na drugem koncu sveta, nismo veliko razmišljali o tem, da bo njihova resničnost postala kmalu tudi naša. V marcu 2020 so se prvi primeri pojavili tudi v Sloveniji. Takrat se je začelo. Pričeli smo z izdelavami različnih načrtov ukrepanja, izobraževanji in pripravami za primer, ko bo okužba prišla v dom. Prvi val smo uspeli prebroditi brez primera okužbe v domu, v oktobru 2020 pa se je okužba pojavila tudi pri nas. Sledili so ukrepi, vzpostavljanje rdeče, sive in bele cone, izobraževanja, selitve stanovalcev, vsakodnevno spreminjanje navodil zaposlenim v skladu z odredbami.

Bili so težki časi, tako za vas, stanovalce, kot vaše svojce in na drugi strani za nas zaposlene. Da smo težave, stiske in bolezen premagali, gre velika zahvala vam, stanovalcem, in vašim domačim za razumevanje, potrpežljivost in sodelovanje. Zahvala gre tudi vsem zaposlenim, ki so s svojo pripravljenostjo, požrtvovalnostjo in občutkom skrbi stopili skupaj, da smo prebrodili težke

začetne dneve, tedne in mesece. Na drugi strani pa je konec lanskega leta posijal žarek upanja za spremembe na bolje. Takrat smo tudi v Sloveniji prejeli cepiva proti covidu-19. V organizaciji ter sodelovanju z Zdravstvenim domom Jesenice smo izvedli prvo cepljenje naših stanovalcev in zaposlenih. Sledilo je tudi drugo cepljenje in trenutno smo v fazi, ko poteka cepljenje s priporočenim tretjim odmerkom. Upamo in želimo si, da bodo upoštevanji ukrepi in cepljenje pripeljali do tega, da vsi ti dogodki zadnjih dveh let ostanejo le spomin in izkušnja za naprej ter se več ne ponovijo.

Vir: arhiv doma.

Telovadba na prostem

Pripravil: Benjamin Bešič, delovni terapevt

Z lepim vremenom in prijaznimi temperaturami se v našem domu aktivnosti v veliki meri selijo na prosto. V letošnjem letu so nam bile vremenske razmere naklonjene. Večina poletnih telovadb je tako potekala v parku doma Viharnik.

Telovadbe na prostem so potekale v jutranjih urah. Po zajtrku in jutranji kavi smo zaposleni opremili prizorišče v našem parku. Jutranji žarki sonca so stanovalce že dobro prebudili, glasba iz

zvočnika pa jih je še dodatno napolnila z energijo. Ekipa terapevtov (Benjamin, Sanja in Elviza) je - vsak s svojim vodenjem telovadbe - poskrbela za raznolikost, ob koncu pa vedno še za kozarec pijače.

Naša telovadba na prostem poskrbi za telo, dobro voljo in druženje. Pogled na naravo pa nas pomiri in osreči.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Viharniške športne igre

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

Število devet simbolizira dopolnjenost in kot tako prinaša priložnost za nekaj novega, povezujemo ga z zavedanjem. Pogosto nastopa tudi v pravljicah, legendah ali mitih. In če jo uporabimo v naši viharniški legendi ...

... smo se za devetimi gorami in devetimi vodami zbrali Viharniki. Vso pomlad smo pridno telovadili, se razgibavali. S telesno aktivnostjo smo delovali preventivno, pomagali smo si ohraniti funkcionalno neodvisnost, vitalnost, ohranjali in pridobivali smo na moči in si s tem izboljšali kakovost življenja. V podzavesti pa nas je motivirala še prav posebna misel - udeležba na Viharniških športnih igrah, ki se vsako leto odvijajo v našem urejenem parku doma, od koder sega pogled na bližnje vršace Julijskih Alp in vrhove Karavank.

Tradicionalni dogodek smo izvedli na sončen junijski dan. V športnem duhu in pričakovanju sta se v parku zbrali dve vedri ekipi, pripravljene na dvoboj. Ob strani so jima stali vztrajni in zvesti navijači. V vsaki ekipi je sodelovalo devet stanovalcev, devet Mladih in devet Srčkov, kot so se sami prikupno poimenovali. Pomerili sta se v treh disciplinah s ključnim skupnim elementom - žogo.

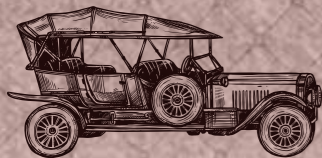
Tekmovalni duh, dobra volja in gibanje so nas tudi tokrat spodbudili, da s podajanjem od prvega do zadnjega člana ekipe zberemo čim več žogic v vedru, ki je čakalo pri zadnjem členu verige. Ekipi sta vzeli tekmovalje zelo resno. Začutili je bilo moč medsebojnega sodelovanja, spodbujanja, ob doseženih točkah pa zadovoljstvo, veselje in radost. Potovanje žogic je potekalo pod budnimi očmi naših terapevtov.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Naslednja športna disciplina je bilo kegljanje, s ciljem zbiti čim več kegljev. Deset modrih kegljev je strumno stalo na svojem mestu in čakalo na obisk žoge. A glej ga zlomka. Žogica Marogica je bila včasih nekoliko preveč poskočna in je stoječe keglje lahko preskočila. Ker pa Viharniki znamo in se ne damo, smo izbrali drugačno taktiko in keglji so bili kaj kmalu v vodoravnem položaju. Brez navihanosti terapevtov tudi tokrat ni šlo. Sledila je še zadnja disciplina, minigolf. Z malček domišljije je bila izbrana najboljša palica vseh palic za tovrstni šport. Tudi tista, prava, za golf ji ne seže do kolen in ne bi prinesla takšnih rezultatov, kot smo jih dosegli z leseno sprehajalno palico, ki se je več kot odlično izkazala. Pisane žogice so tudi pri tej disciplini marsikoga presenetile s svojo živahnostjo in niso želele v temno luknjo, saj so se

raje predajale toplim sončnim žarkom, a nekaj njih je bilo le radodarnih in so prinesle točke ekipama. Ugotavljanje rezultata je bilo tokrat malo bolj zahtevno, saj brez kalkulatorja ni šlo. Organizator je ugotovil, da je rezultat med ekipama Mladi in Srčki neodločen, kar dokazuje odlično pripravljenost, vitalnost, vzdržljivost vseh tekmovalcev. Na podlagi slednjega je padla odločitev, da so zmagovalci letošnjih Viharniških iger prav vsi. »Važno je sodelovati in ne zmagati,« so besede očeta modernih olimpijskih iger, barona Pierra de Coubertina. Bistvo iger je bilo razgibavanje, vaja motoričnih spretnosti, druženje, zabava, smeh, sprostitvev. Za konec smo ob domači melodiji zaplesali tudi kakšen valček. Zaslužena sladka nagrada za zavzete športnike in zveste navijače je sledila na koncu tekmovanja.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Ker si moja mama

Pripravila: Elvira Čatak, delovna terapevtka

Vsak izmed nas je že kdaj doživel presenečenje. Predvsem so najlepša tista, zaradi katerih nam po licih spolzi solza sreče.

Ta zgodba nosi izjemno sporočilo o močni vezi med materjo in hčerjo. Naša Marija si je ves čas želela, da bi bilo konec epidemije.

»Ko bo tega konec, bom vse povabila na zabavo,« je rekla Marija. Pogosto stanovalci z nami delijo svoje spomine, predvsem tiste iz mladosti. Gospa Marija je najraje hodila plesat v dvorano in tam je spoznala tudi svojega moža. Zato ni naključje, da ji je hči pripravila presenečenje za rojstni dan, ki je bilo plesno in pevsko obarvano, prav tako, kot si ga je mama želela.

Zgodilo se je nekako tako. Zjutraj je bil v Viharniku najavljen dogodek za vse stanovalce. Gospa Marija se je lepo uredila in bila v pričakovanju dogodka in obiskov za rojstni dan. Počasi se je polnil naš park in slavljeno smo posedli v prvo vrsto. V

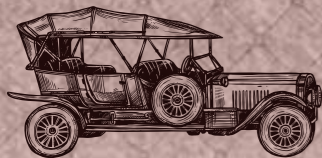
tistem trenutku se gospe ni niti sanjalo, da bodo nastopajoči zapeli prav njej.

Gospe se je izpolnila želja. Velika plesna dvorana je bil naš park, ki je nudil udobje vsem številnim povabljenecem.

Hči Marija Mira Säglitz je napisala: »Moja Mama se je res zelo bala covid-19. Žal je konec lanskega leta zbolela in si je v kratkem zlomila še kolk. Je res močne narave in je oboje dobro preživela. Za njen 88. rojstni dan sem ji hotela pripraviti nekaj posebnega. Mama je vedno rada plesala in poslušala slovenske narodne pesmi. Obožuje Avsenika in Lojzeta Slaka. Slučajno sem spoznala plesalca Folklorne skupine Bled in tako se je rodila ta ideja. Takoj sem vedela, da je to tisto pravo. Mama je bila zelo presenečena in se je zelo razveselila. Jaz pa tudi, da je vse tako lepo uspelo.«

Vir: arhiv doma.

Po poti srca

Pripravila: Sonja Hüll, socialna delavka

Ljubezenske zgodbe se še zdaleč ne dogajajo le mladim. Včasih se zgodijo nenadno, burno, spet drugič se razvijejo spontano, iz prijateljstva. Kdo ve, koliko bi imele povedati stene Viharnika, če bi lahko govorile! Tu so se spletale že mnoge prijateljsko-ljubezenske zgodbe, ta pa govori o Majdi in Stanetu.

Oba imata za seboj marsikatero lepo kot tudi težko izkušnjo. Ljubezenske so vedno sladko-grenke ... Stane je pred nekaj leti ovdovel, Majda pa s soprogom ni več našla skupnega jezika. Življenje ju je na koncu pripeljalo na isti kraj, kjer sta počasi spletala vezi prijateljstva, ki so kasneje prerasle v simpatijo in veliko naklonjenost.

Stane o začetkih pripoveduje s hudomušnim prizvokom. Bolezen ga je pripeljala do izgube obeh nog pod kolenom, čemur je sledilo več dolgotrajnih namestitvev v Univerzitetni rehabilitacijski inštitut - Soča. Tam je že ob prvi rehabilitaciji spoznal terapevtko, ki mu je vztrajno naročala pozdrave za svojo teto, ki je tudi nameščena v domu Viharnik, a imena in telefonske številke te gospe ni uspel pridobiti vse do zadnje, tretje, rehabilitacije. Kdo je ta gospa, ni vedel. Da bi ime dobilo obraz, je poizvedoval pri zaposlenih in jo naposled spoznal. Seveda, vsak dan jo je

videl, kako svojo sostanovalko pelje z vozičkom na sprehod in ji nameni prijazno besedo. Veliko je bral v parku in vsak dan srečeval Majdo in Marjetko. Naposled so knjige pritegnile Majdino pozornost (»A tole boš pa vse prebral?«) in vsak dan sta spregovorila kakšno besedo več. Bila mu je všeč, rada je pomagala, poklepetala in vedno jo je krasil lep nasmeh. A ona se ni omeščala kar takoj. Skupaj sta preživljala vse več časa, ob kavicah, klepetu in sprehodih sta se spoprijateljila in si izkazovala vse več naklonjenosti.

Sedaj sta praktično nerazdružljiva. Ona mu po sobi rada kaj uredi, pospravi in pomaga, on pa ji rad dela družbo in jo spomni na kakšne obveznosti, ki njej uidejo iz glave. Poleg križank in kakšnih ugank sedaj zelo rada v roke prime tudi knjigo, saj se je izkazalo, da imata s Stanetom podoben okus in zanimanja, zato ji v branje z veseljem ponudi kakšno zanimivo čtivo. Za posebne priložnosti odideta tudi kam »na lepše«, sicer pa rada poklepetata ob kavi ali odideta na sprehod. Tudi svojci so njuno razmerje načeloma sprejeli z odobravanjem, saj razumejo, da je osamljenost včasih še veliko hujša od telesnih težav. Med njima se je do sedaj spletlo trdno prijateljstvo, kaj vse se lahko še zgodi, pa bo pokazal čas.

Vir: arhiv doma.

Viharniška košara

Pripravila: Elvira Čatak, delovna terapevтка

V pričakovanju velikonočnih praznikov so gospodinjske skupine pripravile prijetno praznično vzdušje. S svojimi spomini iz otroštva, kuharskimi znanji, iznajdljivostjo in kreativnostjo so pripravili, lahko rečemo z veliko začetnico, prave Viharniške velikonočne košare.

Dogodek se je odvijal v s soncem obsijani avli doma. Sončni žarki napovedujejo prebujanje narave, pomlad, življenje in pozitivno energijo. Takšno vzdušje je bilo tudi v sami avli doma. Stanovalci so skupaj z gospodinjami pripravili šest čudovitih velikonočnih košar, v katerih niso manjkale dobrote, kot se za prihajajoče praznike spodobi. Vse so bile pripravljene z veliko ljubezni, iskivosti in zelo domišljeno, kar najbolj pomembno pa je, da so bile pripravljene s skupnimi močmi stanovalcev. Kar težko se je bilo odločiti, katera košarica je najboljša, najslajša,

zato je o tem odločala »stroga« komisija v sestavi gospoda Andreja, stanovalca doma Viharnik, gospe Anje, predstavnice svojcev stanovalcev, gospe Vide, predstavnice prostovoljcev, in gospe Sonje, socialne delavke. Košarice so ocenjevali po različnih kriterijih, od osebne predstavitve pa vse do pokušine. Ocenjevalci so dve košarici ocenili z enakim številom točk, tako da se je morala komisija znova sestati in odločati med dvema najboljšima. Zmagovalci so prav vsi sodelujoči. Vendar pa se je komisija morala odločiti samo za eno. Zmagovalno košaro je z lepim nagovorom razglasila gospa Vida. Priznanje je direktorica doma Karmen Romih podelila gospodinjski skupini Cvetje v jeseni. Viharniška velikonočna košara je v letošnjem letu potekala drugič. Prav vsi, stanovalci in zaposleni, smo se strinjali, da bo postala tradicionalna.

Vir: arhiv doma.

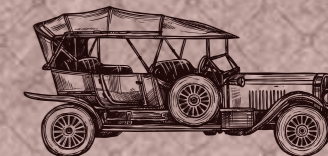
Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Sledi dotika

Pripravila: Frančiška Zima, stanovalka

Naša stanovalka, gospa Frančiška Zima, je zapisala: »V domu Viharnik sem šele drugi mesec. Prišla sem iz Mojstrane, kjer sva z možem zgradila hišo in preživela tam petinpetdeset let. Mož je pred leti zbolel in zadnja dva meseca pred smrtjo preživel v tem domu. Po enem letu sem se odločila, da tudi jaz vstopim skozi vrata Viharnika. Takoj sem se odločila, da bom svoj prosti čas namenila sprehodom in kreativnim delavnicam.

To so aktivnosti, ki sem jih že doma oboževala. Takoj ob prihodu sem se vključila v program delovne terapije, kjer smo ustvarile čudovito jesensko okrasitev za naš dom. Vsakodnevno pa se vključujem delavnico, ki jo vodi gospa Tatjana. Skupaj izdelujemo voščilnice za rojstne dneve, za naše zaposlene in sostanovalce. Vsaka od njih nosi posebno zgodbo, v vsaki je ostanek naših sledi.«

Vir: arhiv doma.

Cvetna nedelja

Pripravila: Darinka Tarman, prostovoljka

Velika noč je vedno na prvo nedeljo po prvi pomladni luni. Je najstarejši in največji krščanski praznik. Na veliko noč se kristjani spominjajo Kristusovega vstajenja. Teden pred veliko nočjo je veliki teden in tudi cvetna nedelja. Cvetna nedelja je spomin na Kristusov prihod v Jeruzalem. To nedeljo v cerkvi blagoslovljajo zelenje - butare, v domačem narečju so prajkeljni (butara - beganca - prajkelj). V našem kraju so narejeni iz vrha čremse (sromse), mačic (macare) in brinja (smerinje). Prajkelj trdno povežemo z mladim vrbovim šibjem (protje). Včasih so se fantje kosali, kdo bo imel večji prajkelj. Običajno so nekateri na brinje navezali preste. Korenški fantje niso navezali na prajkelj ničesar, ker je bilo do cerkve v Kranjski Gori predaleč in bi vse pogubili ali pa pojedli med potjo.

Žegnan prajkelj smo shranili na polico, saj je služil posebnemu namenu. Eno vejico smo dali v hlev k živini, eno zataknili v njivo na polju. Brinje (smerinje) pa smo hranili, da smo pokadili v hiši na predvečer božiča, na večer pred novim letom (silvestrski večer) in na večer pred sv. tremi kralji (6. januar).

V domu Viharnik smo se odločili, da bomo sledili običaju in si sami naredili prave kranjskogorske prajklje.

Vir: arhiv doma.

S Kekcem lahkih nog naokrog

Pripravila: Elvira Čatak, delovna terapevtka in Evgen Škrilec, stanovalec

Najlepše darilo, ki ga lahko damo našim stanovalcem, sta naš prosti čas in energija, ko nismo vpeti zgolj v delovni proces. Najbolj pristna zgodba nastane takrat, ko se prepletejo moči stanovalcev in zaposlenih. Naš stanovalec, gospod Evgen Škrilec, se je odzval povabilu, da napiše igro ravno za našo deveto obletnico. Skupaj smo postavili kulise, vadili in se predvsem nasmejali do solz. Zaposleni smo odigrali Kekčevo zgodbo, ki je bila sodobnejša, ampak še vedno s pridihom preteklosti. Dotaknili smo se tudi aktualne svetovne problematike. Ker se od igralske zasedbe pričakuje, da obišče še kakšen drug oder, smo se podali v Dom dr. Janka Benedika v Radovljici. Naš režiser je ponosno sedel v prvi vrsti in vidno kazal zadovoljstvo. Stanovalci in zaposleni doma so za to priložnost napisali pesem.

BENEDIKOV KEKEC VIHARNIŠKEMU KEKCU

*Vi prišli ste, zaigrali,
kratko igro tu pri nas,
dobro voljo pokazali,
da nam bil je kratek čas.
Zdaj še hvala bomo rekli,
vam za igro, trud in čas,
ko pa boste spet igrali,
dobrodošli tu pri nas.
Kdor vesele igre kaže,
ta pri nas je zaželen,
če korono s tem užene,
pa zares bo posvečen.
Zdaj še hvala bomo rekli,
vam za igro, trud in čas,
ko pa boste spet igrali,
dobrodošli tu pri nas.*

Naš Evgen je pravi gospod od fare. Je eden redkih, ki pri svojih letih aktivno uporablja socialna omrežja. Je človek, ki kljub omejitvam, ki jih ima, še vedno izžareva energijo in nas uči, da je treba dihati s polnimi pljuči. Zaveda se, da imamo dve življenji in drugEGA začnemo živeti šele, ko se zavedamo, da imamo samo enega.

Zato ni naključje, da je od igralske zasedbe dobil krasen spomin, ki bo krasil njegovo steno.

»Ja, česar hudič ne zmore, naš Evgen zmore.«
Gospod Evgen Škrilec je strnil tudi nekaj misli v času pisanja zgodbe.

»Moji vtisi - občutki, ko sem pisal in po premieri. Doživljal sem svojo mladost, ko sem s trinajstimi leti bral Kekca. Najbolj pa me je navduševala Kekčeva pesem: »Jaz pa pojdem, v eni roki nosim sonce, v drugi roki zlati smeh.«

Zgodbo sem želel postaviti v današnje čase, ko nas pesti ogromno problemov. Upam, da mi je uspelo. Med pisanjem sem moral upoštevati specifičnost gledalcev, pa da zgodba ne bo predolga. Namen je bil dosežen, po zaslugi Viharnikovih amaterskih igralcev. Za nas je največja nagrada, če so gledalci zadovoljni, se smeji in nas nagradijo z bučnim aplavzom. Vse to smo dosegli.«

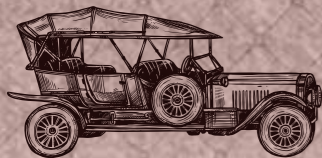

"Kar hudič ne zmore, Evgen zmore!"

Igrajo: PEHTA - Elvira Čatak, KEKEC - Bogomir Bežič, BEDANC - Damjan Oman, MOJCA - Sanja Pavličič, ROŽLE - Sonja Hali
Po knjigi predlagi Janjke Vavdrate priredil Evgen Škrilec.

Vir: arhiv doma.

Viharniški grdi raček se je prelevil v laboda

Pripravila: Simona Jeglič, poslovna sekretarka

Vsi poznate kratko pravljico Hansa Christiana Andersena z naslovom Grdi raček? Zgodba govori o malem grdem račku (v resnici labodu), ki se je izvalil v račjem gnezdu. Bil je drugačen od ostalih mladičkov, silno velik in grd. Račja starša nista vedela, kaj jima je storiti, zato sta se posvetovala s staro raco, polno modrosti. Predlagala je, da bi ga malo predelali, da bi bil lepši. Mama raca ji ni dovolila, saj je bil kljub drugačnemu videzu dobrega srca in tudi plaval je najbolje od vseh. A kljub vrednotam so ga zaradi drugačnega videza grizli, suvali in se norčevali iz njega, zato se je podal v širni svet. Prišla je jesen, za njo neusmiljena zima. V tej hudi zimi je izkusil preveč nadlog in bede. Vedno pa za vsakim dežjem posije sonce. Narava se je otoplila. Tudi življenje se je vrnilo v grdega račka. Približevali so se mu trije labodi. Ni mu bilo mar, kaj mu bodo rekli, kaj mu bodo storili. Želel si je, kljub svoji drugačnosti, le sprejetosti, prijateljev, družine. Sklonil je glavo, a v odsevu bistre vode ni bil več siv, grdi raček, temveč prelep labod. Resnično je bil vesel, kljub vsem mukam in trpljenju, da je naposled našel svoj mir, svojo pravo družino.

V ospredje zgodbe so postavljeni pojem drugačnosti, ki je velik problem v odnosu družbe še dandanes, nesprejemljivost ljudi do drugačnih in neupoštevanje njihovih pravic in pogledov, njihovih mnenj. Ljudje se z drugačnostjo srečujemo na vsakem koraku.

Podobna zgodba se je v juliju odvijala ob boku doma Viharnik, na prostoru za odlaganje odpadkov. Med malimi, urejenimi, pisanimi zabojniki se je znašel tudi veliki zabojnik, ki je po svoji velikosti in zunanosti izstopal od ostalih. Na pogled ni bil ravno lep, rja se je tu in tam prikradla na plan, ponekod je bil obarvan še v sivih odtenkih. Otožen je sameval stran od ostalih zabojnikov.

V Viharniku smo se zatorej odločili, da mu podarimo novo podobo. Tako kot ostala njegova družina je sedaj odet v zeleno ogrinjalo, ki ponazarja harmonijo in ravnotežje. Zeleni odtenki narave nas spremljajo od zgodnje pomladi do pozne jeseni. Je barva rasti, pomladi, prenove in ponovnega rojstva, stabilnosti in vzdržljivosti. Obnavlja in vrača energijo. Zelena barva spodbuja ljubezen do narave, do družine, prijateljev, domačih živali, doma. Da bi bil pogled na zabojnik še lepši, je gospa Amalija narisala še bele rožice, ki ponazarjajo viharniški travnik. Bela barva ponazarja enakost, kar pomeni pravičnost in nepristranskost, nevtralnost in neodvisnost. Bela barva ponuja notranje čiščenje, čiščenje naših misli in čustev. Osveži in krepi celoten energijski sistem.

Bliža se zima, ko bo našega laboda odela lepa bela snežna odeja. Ob pogledu nanj pa bomo hrepeneli po harmoniji pomladi, po belem cvetočem travniku.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Novoletna zabava s stanovalci

Pripravila: Sanja Pavlovič, fizioterapevtka

Prišel je december. Že smo bili bližje novemu letu, novim željam in novi zgodbi. V Viharniku je bilo čutiti nekakšno pričakovanje. Pogled na skupine je bil čudovit. Okrašene mize in praznje oblečeni stanovalci, ki so klepetali med seboj.

Naenkrat je bilo zaslišati nekakšen ropot. Vstopila je nam že zelo poznana gospa Zofka, ki je tokrat imela vlogo povezovalke programa. Na svoj hudomušen način je nagovorila vse navzoče in uživala v pozornosti, ki ji je bila izkazana s strani gospodov.

V Viharniku smo navajeni, da dobre zabave ni brez dobrega harmonikarja. Zato smo bili izredno veseli obiska najboljšega harmonikarja daleč naokoli, Hanzija iz sosednje Avstrije, ki nas je dvignil na noge. Ker se vsi zavedamo pomembnosti medgeneracijskega druženja, je naš program popestrila tudi mala Pikica iz vrtca Kranjska Gora. S svojo sramežljivostjo je ogrela naša srca. Zatem je vstopila črna lepoticica, ki se je skrivala za skrivnostno tančico. Zofka ni mogla skriti svojega ljubosumja, ampak je kljub temu stisnila zobe in profesionalno najavila skrivnostno Fatimo, ki je pripotovala iz daljne Arabije. S svojim izklesanim trebuhom, finimi gibi in globokimi očmi je ustvarila pravo pravljico Orienta.

Vsi smo se strinjali, da upamo, da nam bo leto 2021 bolj naklonjeno. Zato ni bilo presenečenje, da je k nam prišla najbolj priznana vedeževalka Marica iz Spodnjih Gorij. S seboj je imela vse

svoje rekvizite, karte, kavno usedlino in fižol, ki je kasneje romal v lonec. Marica nam je napovedala lepše leto, z veliko druženj v naši avli, dva piknika in veliko objemanja. Seveda smo se odločili, da ji bomo verjeli na besedo, čeprav sama pravi, da je verjetnost njenega preroštva le 7-odstotna.

Ko se je program zaključil, so se pogasile luči. Moramo priznati, da Zofi ni ravno od muh in je ustvarila pravi silvestrski večer s pričakovanjem polnoči. Ko smo tako odštevali, je Pikica izza ovinka pripeljala torto s pravim ognjemetom. Ob goreči svečki je Zofka zaželela vsem prisotnim vse najlepše v prihajajočem letu. Njena želja je bila predvsem, da si v vsakem trenutku podamo roke, stopimo skupaj in ne glede na to, kako nam je včasih hudo, zapojemo pesem Za prijatelje.

V naši hiši smo se tako na hudomušen, vesel in na zelo iskren ter pristen način poslovili od leta 2020. Ne smemo pa pozabiti napisati, kdo so prebivalci te hiše. To so ljudje, ki dajejo toplino, srčnost in predvsem zgodbo. Brez njih ne bi bilo doma, ampak bi ostale le puste stene s streho. Samo zaradi njih so v njihov svet vstopili namišljeni igralci, ki so pokazali, da je zelo pomembno znati obuditi otroka v sebi. Da prebivalci te hiše mirno spijo, pa iz dneva v dan poskrbijo na videz mali igralci, ki jim veličino daje njihovo veliko srce in pripravljenost pomagati.

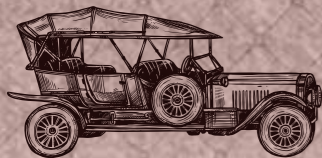
Za okusno večerjo in še slajšo torto so se potrudili naši zaposleni v kuhinji.

Vir: arhiv doma.

Vir: arhiv doma.

Izlet v pustolovski park GEOSS

Pripravila: Anita Ključanin, vodja zdravstvene nege in oskrbe

V preteklem letu nas je covid-19 zelo omejeval z druženjem zaposlenih. Vsako leto imamo ogromno skupnih aktivnosti, ki pa jih zaradi epidemije nismo mogli izpolniti. Tako smo po dolgem času in napornem letu komaj dočakali, da smo se Viharniki znova odpravili na skupni izlet. Željni adrenalina in novih pustolovščin smo si za tokratno destinacijo izbrali Pustolovski park Geoss.

Že med vožnjo z avtobusom je bilo med zaposlenimi čutiti veliko dobre volje, tako da je pot kar hitro minila. Na cilju smo se v prijetni senci okrepčali z malico, ki so jo pripravile naše kuharice in pripravljene smo bili, da se spopademo z izzivi, ki nam jih park ponuja.

Po opravljenih inštrukcijah na vadbenem poligonu, kjer nas je inštruktor seznanil s pravili plezanja, smo se dvignili s tal med drevesne krošnje in doživeli prave pustolovščine. Na voljo smo imeli sedem tras različnih težavnostnih stopenj in prav vsakemu posamezniku, tudi tistemu z malo manj poguma, je uspelo uspešno premagovati ovire. Med seboj smo se spodbujali, si pomagali in bili

povezani kot prava viharška ekipa. Imeli smo priložnost pozabiti na delovne obveznosti, se sprostiti in v sebi najti skrite sposobnosti.

Ravno prav utrujeni smo si privoščili kratek oddih in med krošnjami dreves uživali v dobrotah z žara, si malo oddahnili in se pripravili na nov izziv - spust po jeklenici. Zaposleni smo doživeli občutek letenja, saj smo se spustili z višine 25 metrov in dosegli veliko hitrost. Pri tem se nam je odprl razgled na celotno dolino in okoliške hribe, kjer pogled na svet s te perspektive ponuja neverjetno doživetje. Tako so nekateri med nami uspešno premagali še eno oviro - strah pred višino.

Kot ponavadi vse, kar je lepo, prehitro mine, in tudi naša dogodivščina se je počasi približala koncu. Polni novih, lepih vtisov smo se odpravili nazaj proti domu.

Izlet je poleg pustolovščin in adrenalina doprinesel ekipi tisto, kar je potrebno tudi pri delovnem procesu: povezanost med sodelavci, sodelovanje, zaupanje, spodbujanje in pomoč pri doseganju skupnih ciljev.

Zahvala prostovoljcem

*»Sreča je srečati prave ljudi,
ki v tebi pustijo dobre sledi ...«*

(Tone Pavček)

*Dolge so že poti, ki jih hodite
z našimi stanovalci.
Prav vsaka lepa beseda,
prijazen stisk roke in iskrena skrb
v naših stanovalcih pusti
nevidne, a neizbrisne sledi.*

Hvala vam za to!

Vir: arhiv doma.

Uiharnikove niti časa smo prepletli s pomočjo

- Občina Kranjska Gora
- Mika plus d.o.o.
- Točka-it d.o.o.
- Kvibo, d.o.o.
- Lektoriranje Karmen Sluga s.p.
- Pekarna Pečjak d.o.o.
- Loške mesnine d.o.o.
- Barjans d.o.o.
- Alpeks, d.o.o.
- Prosen com d.o.o.
- Kimi d.o.o.
- Mercator, d.d.
- Mlekarna Celeia, d.o.o.

*Kaj za prazničnimi vrati čaka nas,
ko čas vladar prestopi letni prag?
Bo jutro s soncem obsijano,
bo z mehkim perjem nam postlano,
bo novi čas za nas res zlat?
Zlat bo, če sivino vsakdana sami pozlatimo
s poštenim delom in dobroto,
ji s smehom vdihnemo lepoto
in s prijateljstvom iskrenim, nežnost, srečo, mir, toploto.
Takih časov - zlatih časov v novem letu vam želimo.*

Kolektiv doma Uiharnik

Sledite naši zgodbi na www.dom-viharnik.si